

Folketingets Side ikke vil lade sig nøje med Bestemmelser, som paa det bestaaende Grundlag for Skolens Ordning give Lærerne en Lønningsforbedring og indskrænke Børneantallet i Skolen, men yderligere forlange en Forandring i Loven af 1856, som giver Kommunen større Indflydelse paa Kaldelsesmaaden, end denne Lov efter vor Formening giver. Det er dette, der bringer Loven til at strande, et Faktum, som ogsaa jeg finder i højeste Grad beklageligt.

Johannsen: Da Skoleloven var til 2den Behandling her i Tinget, stillede det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) og det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds (Colding) og jeg et Ændringsforslag, som gik ud paa at stryge § 15, der angik Kaldelsesmaaden, i det foreliggende Forslag. Vi vare enige om, at man ikke kunde vente, at Folketinget vilde acceptere Forslaget, som det kom fra Landstinget, og paa den anden Side vidste vi ogsaa, at Landstinget ikke vilde gaa ind paa den Paragraf, som Folketinget vilde sætte i Stedet. Vi troede derfor, at vi muligvis kunde opnaa Enighed mellem de to Ting ved at foreslaa, at alting blev ved det bestaaende. Det viste sig imidlertid snart, at Folketinget ikke vilde gaa ind paa vort Forslag, og som Grund dertil angav man, at de ministerielle Fortolkninger, som nu vare komne til, umuliggjorde det for Folketinget at acceptere Forslaget, idet man mente, at Indstillingsretten derved blev fuldstændig illusorisk. Da Tingene ikke kunde blive enige, blev Forslaget henvist til Fællesudvalg, hvor man forhandlede om det samme uden at opnaa Enighed. Der blev saa foreslaaet forskellige Veje, ad hvilke man mente, at man muligvis kunde komme til Forstaaelse. Blandt disse Forslag fremkom der det om at gøre en Tilføjelse til 5te Stykke af § 16 i Folketingets Affattelse, som under bestemte Forudsætninger gav de kaldende Ret til at kassere en Indstilling. Denne Ændring kunde det ærede Medlem for Lyngby (Colding) og jeg tiltræde, men der opnaaedes heller ikke Enighed herom i Fællesudvalget, der saa maatte opgave al videre Forhandling. Da nu Landstingets Flertal heller ikke mente at kunne tiltræde dette Forslag, førte det sit Forslag tilbage i den Form, det fik ved eneste Behandling i Landstinget. Vort oprindelige Forslag om at stryge den omtalte § 15 kommer derfor ikke til Afstemning, idet det ikke foreligger. Da vi altsaa ikke kunne stemme

for dette Forslag, og da vi mene, at Folketingets Forslag, som det nu foreligger, gør den væsentligste Indrømmelse, kunne vi under de foreliggende Omstændigheder tiltræde Flertallets Affattelse og agte at stemme derfor, ligesom vi ogsaa tilraade vore Meningsfæller at gøre det samme. Vi stemme altsaa for Flertallets Indstilling.

K. M. Klausen: Den Handling, vi ere ved at foretage her i Dag, nemlig Skolelovens højtidelige Begravelse, er jo ved at indgaa som fast Led i Rigsdagens Virksomhed. Vi pleje hvert Aar at slutte med at begrave Skoleloven. At det er gaaet saaledes, at Skoleloven i Aar igen er strandet, er sikkert ikke kommet uventet for nogen. Dødsdommen over Skoleloven er fældet for lang Tid siden. Den blev efter min Mening fældet, den Gang Skoleloven var til 1ste Behandling i Landstinget. Da var der et meget fremragende Medlem af Landstinget, fremragende ved Hartkorn og Penge, der udtalte: Jeg nærer intet Haab om, at denne Lov bliver gennemført, jeg vil tværtimod ønske, at det vil vare noget endnu! Det var ikke paa Realitetsgrunde, at denne fremragende Mand støttede denne Dom; han udtalte sig slet ikke om Loven, gik ikke ind paa dens Bestemmelser, han saa den ikke fra Skolens Standpunkt, han talte i Kraft af 2,000 Tdr. Hartkorn, og hans Ord have vist sig at være gaaede i Optyldelse. Det Ønske, han udtalte, er virkelig blevet opfyldt; der er gaaet 3 Aar, siden han udtalte dem, og det vil sikkert vare længe endnu, inden vi faa en Skolelov. Naar Skoleloven altsaa er strandet, er det ikke Folketingets Skyld. Tingets Flertal har strakt sig saa vidt, som tænkes kunde, maaske endnu videre, end det egentlig var klogt for Skolens Skyld at gøre det; men Landstinget har bestemt holdt paa, at det vilde beholde disse Betegnelser „skikket og værdig“ for den kaldsberettigedes Skyld; det er jo to udmærkede Ord, der kunne strækkes ud som Gummielasticum, naar Omstændighederne kræve det, og paa den anden Side kunne trykkes sammen og dække over mange Ting, naar det er nødvendigt. De Herrer have ikke generet sig for ligefrem at udtale i Udvalget, at hvad de vilde have Lov til at dømme om, var vedkommende Læreres politiske og religiøse Opfattelse, men det vil med andre Ord sige, at Lærstanden skal ind under Højres og ind under Præsterens Aag, og jeg vil dog haabe, at vi aldrig skulle gaa med til at købe Skoleloven for den Pris. Man siger, at